

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 9

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 17 ianuarie 1996

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 101 din 25 octombrie 1995	1-3	355/1995.— Ordin al ministrului de stat, ministrul muncii și protecției sociale, privind aprobarea Normelor specifice de securitate a muncii pentru transporturi rutiere	7
Decizia nr. 108 din 2 noiembrie 1995	3-5		
Decizia nr. 112 din 9 noiembrie 1995	5-6	356/1995.— Ordin al ministrului de stat, ministrul muncii și protecției sociale, privind aprobarea Normelor specifice de securitate a muncii pentru fabricarea lămpilor electrice, a tuburilor cinescop și a corpurilor de iluminat	8
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.069/1995.— Hotărâre privind aplicabilitatea unor prevederi ale Hotărârii Guvernului nr. 59/1993 privind modul de suportare a cheltuielilor de cazare în unele situații speciale	7		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 101*)

din 25 octombrie 1995

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 15/1994, invocată de Consiliul Județean Covasna în Dosarul nr. 525/1994 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

Președintele declară ședința deschisă.
Magistratul-asistent face apelul părților.
La apelul nominal se constată că procedura este completă și că părțile sunt lipsă.
Având cuvântul, pe fond, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 15/1994, întrucât sunt contrare prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prefectul județului Covasna, prin acțiune în contencios administrativ, a solicitat Curții de Apel Brașov anularea Deciziei nr. 13 din 18 februarie 1994 a Consiliului Județean Covasna privind scoaterea din funcțiune a unor fonduri fixe. Decizia Consiliului Județean Covasna a fost dată în temeiul art. 5 din Decretul-lege nr. 50/1990 care, la data introducerii acțiunii, era în vigoare, dar care ulterior a fost abrogat prin art. 34 din Legea nr. 15/1994.

În motivarea dată cererii de anulare a deciziei Consiliului Județean Covasna, prefectul județului a invocat depășirea competenței legale a consiliului județean, față de faptul că Decretul-lege nr. 50/1990 fusese implicit modificat prin Legea nr. 69/1991. Fără a se pronunța asupra acestei motivări, Curtea de Apel Brașov a admis acțiunea prin Sentința civilă nr. 34/F din 4 mai 1994, constatând că Decretul-lege nr. 50/1990 a fost abrogat la 1 ianuarie 1994 prin Legea nr. 15/1994. Împotriva acestei sentințe, Consiliul Județean Covasna a declarat recurs. În cererea de recurs se invocă neconstituționalitatea art. 34 din Legea nr. 15/1994, constând în încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, prin aceea că extinde retroactiv (de la 1 ianuarie 1994) aplicarea prevederilor legii adoptate și publicate în luna martie a aceluiași an. Se susține, astfel, că în lipsa abrogării, cu caracter retroactiv, a Decretului-lege nr. 50/1990, măsurile cuprinse în decizia Consiliului Județean Covasna privind scoaterea din funcțiune a unor fonduri fixe își găseau temeiul legal în acest decret-lege.

Prin Încheierea din 3 octombrie 1994, Curtea Supremă de Justiție — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției, exprimându-și opinia în sensul că dispozițiile art. 34 din Legea nr. 15/1994 sunt neconstituționale.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului punctele lor de vedere.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că art. 34 alin. 1 din Legea nr. 15/1994 nu contravine prevederilor constituționale, pentru următoarele motive:

— din cuprinsul ei, Legea nr. 15/1994 are caracter de anualitate, în directă concordanță cu caracterul legii anuale a bugetului de stat;

— Legea bugetului de stat pe anul 1994 nr. 36/1994, aprobată în iunie 1994, cuprinde influențele rezultând din aplicarea Legii nr. 15/1994, atât în nivelul cheltuielilor, cât și în acela al veniturilor aferente anului 1994;

— regimul juridic al mijloacelor fixe, reglementat prin Legea nr. 15/1994, se aplică mijloacelor fixe existente în patrimoniul agenților economici sau al instituțiilor publice la 31 decembrie 1993; acest regim este, cât privește scoaterea din funcțiune a mijloacelor fixe, preluat, pe fond, din prevederile Decretului-lege nr. 50/1990;

— abrogarea, prin Legea nr. 15/1994, a Decretului-lege nr. 50/1990 s-a făcut deoarece organele abilitate să aprobe scoaterea din funcțiune și casarea mijloacelor fixe nu mai existau la data elaborării respectivei legi.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor și având în vedere dispozițiile art. 34 din Legea nr. 15/1994, ale art. 15 alin. (2) și ale art. 144 lit. c) din Constituție, precum și prevederile Legii nr. 47/1992, reține:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, art. 3 alin. (2) și art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția, fiind legal sesizată.

Pe fond, se constată că, potrivit art. 34 alin. 1 din Legea nr. 15 din 24 martie 1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale și necorporale, dispozițiile acestei legi „se aplică începând cu data de 1 ianuarie 1994”, iar în alineatul 2 se precizează că se abrogă, pe aceeași dată, printre altele, Decretul-lege nr. 50/1990. Legea nr. 15/1994 a fost adoptată de către Camera Deputaților și de către Senat în ședința comună din 2 martie 1994, a fost promulgată de Președintele României la data de 23 martie 1994 și a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 29 martie 1994.

Potrivit art. 78 din Constituție, legea intră în vigoare la data publicării ei în Monitorul Oficial al României sau la data prevăzută în textul ei, dată care însă nu poate fi decât posterioară datei publicării ei în Monitorul Oficial al României.

Potrivit Constituției, art. 15 alin. (2), legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.

Din coroborarea celor două texte constituționale rezultă că art. 34 din Legea nr. 15/1994, reglementând aplicarea retroactivă a prevederilor legii și abrogând cu efect retroactiv o serie de acte normative, printre care Decretul-lege nr. 50/1990, este neconstituțional prin aceea că se abate de la principiul neretroactivității legii.

Într-adevăr, deși Legea nr. 15/1994 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 29 martie 1994, art. 34 al legii dispune ca aplicarea ei să se facă începând cu data de 1 ianuarie 1994, cuprinzând, totodată, într-un alineat distinct, abrogarea retroactivă, la aceeași dată, a unui număr de trei acte normative.

Deși excepția de neconstituționalitate are, de fapt, în vedere cel de-al doilea alineat al art. 34 — anume abrogarea retroactivă a Decretului-lege nr. 50/1990 — este de observat că art. 34 al legii are un caracter unitar, alin. 2 reprezentând consecința logică, nemijlocită, a primului alineat.

Legea nr. 15/1994 cuprinde o reglementare complexă, astfel încât numai o parte din dispozițiile ei are caracterul de *anualitate*, invocat de Guvern. Pe de altă parte, abrogarea Decretului-lege nr. 50/1990, la o dată anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 15/1994, este cu atât mai puțin explicabilă cu cât regimul scoaterii din funcțiune a mijloacelor fixe ar fi, pe fond, preluat de această lege din decretul-lege abrogat.

Întrucât singura excepție de la principiul neretroactivității privește legile penale mai favorabile și cum Legea nr. 15/1994 nu este o astfel de lege, rezultă că aceasta intră sub incidența prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

În consecință, art. 34 din Legea nr. 15/1994, care dispune că aceasta se aplică de la data de 1 ianuarie 1994, este neconstituțională.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (4) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate invocată de Consiliul Județean Covasna în Dosarul nr. 525/1994 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ și constată că art. 34 din Legea nr. 15/1994 este neconstituțional. Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare. Pronunțată în ședința publică din 25 octombrie 1995.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 108*)

din 2 noiembrie 1995

Antonie Iorgovan — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Ioan Griga — procuror
 Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 325 din Codul penal, invocată de inculpatul Balla Istvan în Dosarul nr. 6.290/1994 al Judecătoriei Oradea. Președintele completului de judecată declară ședința deschisă.

La apelul nominal făcut de magistratul-asistent se constată lipsa părților legal citate.

Procedura de citare este îndeplinită.

Președintele completului de judecată consideră cauza în stare de judecată și dă cuvântul pe fond reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate invocată, pentru două considerente:

— sub aspect formal nu se poate discuta despre existența unei excepții de neconstituționalitate, întrucât nu s-a menționat căror prevederi din Constituție contravine art. 325 din Codul penal;

— pe fond, excepția invocată trebuie respinsă ca neîntemeiată, deoarece art. 30 alin. (7) din Constituție stipulează că „sunt interzise de lege... manifestările obscene, contrare bunelor moravuri“. Art. 325 din Codul penal este constituțional, deoarece protejează morala publică, drepturile și libertățile cetățenești, conviețuirea socială, bazate pe bunele moravuri.

Președintele completului de judecată declară dezbaterile închise.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Judecătoria Oradea, pe rolul căreia se află Dosarul nr. 6.290/1994, prin Încheierea din 6 martie 1995, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 325 din Codul penal, invocată de inculpatul Balla Istvan.

În motivarea excepției se susține însă, fără a se referi concret la prevederile constituționale încălcate, că dispozițiile art. 325 din Codul penal sunt neconstituționale, fiind abrogate conform art. 150 alin. (1) din Constituție.

Judecătoria Oradea, exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, consideră excepția neîntemeiată și apreciază că dispozițiile art. 325 din Codul penal sunt conforme cu prevederile art. 30 alin. (7) din Constituție care, referindu-se la libertatea de exprimare și la limitele acestei libertăți, interzic, între altele, manifestările obscene, contrare bunelor moravuri.

În vederea soluționării excepției, au fost solicitate, în baza art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

Senatul, în punctul său de vedere, considerând că invocarea excepției de neconstituționalitate are aspectul unui abuz de drept de petiționare, apreciază excepția de neconstituționalitate ca vădit neîntemeiată, având în vedere dispozițiile art. 30 alin. (7) din Constituție și dispozițiile art. 325 din Codul penal — care fac aplicațiunea textului Constituției — „manifestările obscene, contrare bunelor moravuri“, cuprinzând orice modalitate de comitere a acestora.

În punctul de vedere primit de la Guvern se menționează că dispozițiile art. 325 din Codul penal nu contravin prevederilor Constituției și, în consecință, nu se poate susține abrogarea lor implicită, în condițiile art. 150 alin. (1) din legea fundamentală. Constituția României, care, prin dispozițiile art. 30, consacră libertatea de exprimare, prevede, totodată, că aceasta nu poate fi exercitată în mod abuziv, în dauna altor valori sociale ori încălcând drepturile și libertățile celorlalte persoane. De aceea, Constituția prevede anumite limite în exercitarea libertății de exprimare, destinate să asigure atât drepturile și libertățile tuturor membrilor societății, cât și apărarea altor valori fundamentale ale societății, cum ar fi securitatea națională sau morala publică. Este invocată, în acest sens, dispoziția art. 30 alin. (7) din Constituție, care prevede că: „Sunt interzise de lege defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și manifestările obscene, contrare bunelor moravuri“. Această dispoziție constituțională este pusă în corelație cu aceea din art. 49 alin. (1) din Constituție, care prevede că „exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea sigu-

ranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor...”.

În continuare, se precizează că dispozițiile art. 325 din Codul penal nu fac decât să dea eficiență prevederilor constituționale, interzicând, sub sancțiune penală, răspândirea materialelor cu caracter obscen care aduc atingere moralei publice, sentimentului comun de pudoare și decență, incitând la imoralitate în domeniul vieții sexuale, cu consecințe grave asupra conduitei și echilibrului moral al tineretului. Datorită acestor consecințe, fapta de răspândire de materiale obscene prezintă pericol pentru societate, fiind necesare incriminarea și sancționarea ei penală. Se precizează apoi că norma incriminătoare vizează nu simpla confecționare sau deținere pentru sine a materialelor cu caracter obscen, ci numai răspândirea lor, adică acțiunea de a vinde sau a răspândi în orice mod, de a confecționa sau deține, în vederea răspândirii lor, materiale obscene. Art. 325 din Codul penal este astfel în concordanță cu dispozițiile art. 30 alin. (7) și ale art. 49 alin. (1) din Constituție, deoarece numai prin difuzarea materialelor cu caracter obscen se realizează o comunicare în public a acestora și deci o atingere adusă moralei publice.

În fine, se precizează că dispozițiile art. 325 din Codul penal sunt și consecința obligației asumate de țara noastră prin ratificarea, în anul 1926, a Convenției de la Geneva din anul 1923 pentru reprimarea răspândirii și traficului de publicații obscene. Norma incriminătoare a cărei constituționalitate a fost contestată este în perfectă concordanță cu art. 10 pct. 2 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care conține o dispoziție asemănătoare celor prevăzute în art. 30 alin. (7) și art. 49 alin. (1) din Constituția României.

Pentru aceste motive, Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 325 din Codul penal este neîntețmeiată și propune respingerea ei.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit în cauză, concluziile procurorului, dispozițiile art. 325 din Codul penal în raport cu prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 23 și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate.

Art. 325 din Codul penal prevede că „fapta de a vinde sau răspândi, precum și de a confecționa ori deține, în vederea răspândirii, obiecte, desene, scrieri sau alte materiale cu caracter obscen, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă”.

În sistemul nostru penal se poate vorbi de caracterul tradițional al incriminării și sancționării traficului de materiale obscene, ca mijloc de apărare a aceluși minim de moralitate a vieții sociale fără de care n-ar fi cu putință existența și normala evoluție a societății. Atât Codul penal din anul 1864, cât și cel din anul 1936 cuprind dispoziții asemănătoare celor ale art. 325 din Codul penal din anul 1968, adoptate și în noul regim constituțional.

Valoarea socială, care constituie obiectul infracțiunii și, totodată, obiectul ocrotirii juridice pe care legiuitorul urmărește să o realizeze prin incriminarea și sancționarea penală a răspândirii de materiale obscene, este morala publică, înțelesă sub aspectul normelor de comportare socială a individului în manifestările și în exprimările sale sub orice formă, cu privire la viața sexuală. Morala publică își găsește expresie în sentimentul public de pudoare și decență, a cărui nesocotire nu poate fi tolerată de colectivitatea respectivă. Manifestările contrare moralei publice sunt social periculoase,

pentru că neagă una dintre condițiile de existență a societății și pentru că împiedică educația tinerelor generații în respectul față de valorile morale ale societății.

Morala publică și bunele moravuri sunt valori fundamentale, consacrate de Constituție. Drepturile și libertățile fundamentale pe care aceasta le prevede nu pot fi exercitate într-un mod contrar bunelor moravuri sau care ar aduce atingere moralei publice. Astfel, de exemplu, dreptul persoanei fizice de a dispune de ea însăși nu poate fi exercitat decât cu condiția de a nu încălca drepturile și libertățile altora, ordinea publică sau bunele moravuri [art. 26 alin. (2) din Constituție].

În legătură cu libertatea de exprimare, sunt interzise manifestările obscene, contrare bunelor moravuri [art. 30 alin. (7) din Constituție]. În fine, art. 49 alin. (1) din legea fundamentală permite chiar restrângerea prin lege a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, dacă aceasta este necesară, între altele, pentru „apărarea sănătății ori a moralei publice”.

Interzicerea explicită prin Constituție a manifestărilor obscene, contrare bunelor moravuri, obligă pe legiuitor să elaboreze norme speciale prin care să se asigure realizarea în fapt a acestei interziceri și apărarea valorilor sociale puse în pericol prin nesocotirea ei. Acestei cerințe îi corespund dispozițiile art. 325 din Codul penal, prin care sunt incriminate și sancționate penal faptele cunoscute sub denumirea de *răspândire de materiale obscene*. Faptul că au fost adoptate anterior Constituției nu le împiedică să corespundă, prin conținutul lor normativ, funcției de apărare a valorii sociale consacrate prin legea fundamentală. Dacă nu ar fi existat, textul art. 325 din Codul penal ar fi trebuit elaborat pentru asigurarea apărării valorii sociale consacrate de Constituție.

Așa a procedat Parlamentul României cu ocazia adoptării Legii audiovizualului nr. 48 din 21 mai 1992. Conformându-se dispoziției art. 30 alin. (7) din Constituție, care interzice manifestările obscene, contrare bunelor moravuri, legiuitorul a prevăzut în art. 2 alin. 4 din Legea nr. 48/1992 că „sunt interzise programarea și difuzarea de manifestări obscene, contrare bunelor moravuri”, iar în art. 39 lit. d) din aceeași lege a stabilit că încălcarea acestei dispoziții constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare sau cu amendă.

Această nouă incriminare o completează pe aceea din art. 325 din Codul penal, fiind destinată să asigure apărarea moralei publice împotriva difuzării de materiale obscene prin mijloace audiovizuale.

Reglementările din dreptul nostru intern cu privire la recunoașterea moralei publice ca valoare socială fundamentală, la necesitatea și la modul de apărare a acesteia prin mijloace de drept penal sunt în concordanță cu reglementările cuprinse în tratatele și convențiile internaționale privitoare la drepturile omului. Toate aceste documente prevăd că drepturile și libertățile omului nu pot fi îngădite, în exercitarea lor, decât de necesitatea apărării altor valori fundamentale, între care și morala publică. Astfel, în art. 29 alin. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului se prevede că „în exercitarea drepturilor și a libertăților sale, fiecare om nu este supus decât numai îngădirilor stabilite prin lege, exclusiv în scopul de a asigura cuvenita recunoaștere și respectare a drepturilor și libertăților altora și ca să fie satisfăcute justele cerințe ale moralei, ordinii publice și bunăstării generale într-o societate democratică”.

La rândul său, Convenția europeană a drepturilor omului, în art. 10 privitor la libertatea de exprimare, în diversele ei forme, prevede, în alin. 2, că „exercițiul acestor libertăți, care comportă datorii și responsabilități, poate fi supus anumitor formalități, restricții sau sancțiuni, prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau securitatea publică, pentru apărarea sănătății sau a morali, pentru

apărarea reputației sau a drepturilor altuia, pentru a împiedica divulgarea de informații secrete sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judiciare". Se recunoaște deci implicit dreptul statelor de a asigura apărarea moralei publice, inclusiv prin mijloace de drept penal.

Dreptul internațional cuprinde și reglementări ce au ca obiect reprimarea manifestărilor contrare bunelor moravuri, în special reprimarea traficului internațional de publicații obscene, manifestare infracțională inclusă printre așa-numitele *delicta juris gentium*.

Recunoașterea internațională a combaterii acestui fenomen a condus la adoptarea, sub egida Societății Națiunilor, a Convenției de la Geneva din 1923 pentru împiedicarea răspândirii traficului de publicații obscene. Această convenție a fost ratificată de România prin Legea nr. 147, promulgată la 2 iunie 1926 și publicată în Monitorul Oficial nr. 188 din 24 august 1926.

Convenția din 1923 de la Geneva, ratificată de statul român, este și acum în vigoare, textul art. 325 din Codul penal reprezentând îndeplinirea unei obligații internaționale asumate în deplină concordanță cu prevederile Constituției României.

Pentru considerentele expuse, având în vedere dispozițiile art. 325 din Codul penal, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 325 din Codul penal, invocată de Balla Istvan în Dosarul nr. 6.290/1994 al Judecătoriei Oradea.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 2 noiembrie 1995.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Antonie Iorgovan

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 112*)

din 9 noiembrie 1995

Ioan Deleanu — președinte
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat fără citarea părților, potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, examinând excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale și a Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, invocată de Societatea Comercială „Predeal” — S.A. în Dosarul nr. 7.573/1993 al Judecătoriei Brașov, constată următoarele:

Judecătoria Brașov, prin Încheierea din 14 noiembrie 1994, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 15/1990 și a Legii nr. 31/1990, invocată de Societatea Comercială „Predeal” — S.A.

Motivele formulate în susținerea excepției de neconstituționalitate au în vedere, în primul rând, art. 20 din Legea nr. 15/1990, care dispune că, inițial, capitalul social al societăților comerciale este deținut de statul român, iar bunurile

Noțiunile *morală publică* și *bune moravuri*, precum și noțiunile *obscen* și *pornografic* au un conținut variabil de la o colectivitate la alta, de la o epocă la alta. În toate cazurile însă există o limită a toleranței manifestărilor, a cărei încălcare este inadmisibilă și la această accepțiune a termenilor se referă legea penală.

Problema conflictului dintre morală și artă, pornind de la ideea că arta trebuie să dispună neîngrădit de orice mijloace de expresie, chiar dacă au reputația de obscene, este o falsă problemă, deoarece, în realitate, nu mijloacele utilizate de creator interesează, ci opera artistică, iar aceasta nu poate fi niciodată ofensatoare pentru demnitatea umană prin vulgaritate agresivă, lubricitate, scabrozitate. *Creațiile* de acest fel nu pot fi numite *opere artistice*, ci, așa cum le denumește legea noastră penală, *materiale cu caracter obscen*.

În concluzie, dispozițiile art. 325 din Codul penal sunt în concordanță cu prevederile Constituției României, cu normele internaționale privitoare la drepturile și libertățile fundamentale ale omului și sunt necesare pentru prevenirea și combaterea unor manifestări periculoase pentru una dintre valorile sociale fundamentale ale societății noastre.

din patrimoniul societăților comerciale sunt proprietatea acestora, cu excepția celor dobândite cu alt titlu, iar în al doilea rând, prevederile art. 35 din Legea nr. 31/1990, potrivit cărora bunurile constituite ca aport în societatea comercială devin proprietatea acesteia. Textele respective sunt considerate neconstituționale, întrucât, prin aplicarea lor, societățile comerciale au putut dobândi dreptul de proprietate și asupra unor bunuri pe care statul le deținea ca efect al aplicării unor legi caracterizate ca abuzive, printre care și Decretul nr. 92/1950, sau chiar fără nici un titlu. Or, îngăduind dobândirea, în aceste condiții, de către societățile comerciale, a unor asemenea bunuri, reglementarea cuprinsă în art. 20 din Legea nr. 15/1990 contravine, în opinia autorului excepției, art. 41 din Constituție care ocrotește proprietatea.

La cererea Curții Constituționale, instanța și-a completat încheierea de sesizare, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, potrivit art. 23 alin.(5) din Legea nr. 47/1992. În acest sens, instanța consideră că dispozițiile Legii nr. 15/1990 și ale Legii nr. 31/1990 sunt constituționale.

Asupra excepției de neconstituționalitate a Legii nr. 15/1990 și a Legii nr. 31/1990, Curtea Constituțională a solicitat, potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului, iar în temeiul art. 12 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale s-a solicitat și punctul de vedere al Facultății de Drept a Universității București.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că prevederile art. 144 lit. c) din Constituție se referă exclusiv la legile și ordonanțele adoptate după intrarea în vigoare a Constituției, dat fiind că dispozițiile constituționale se aplică numai pentru viitor. Așa fiind, Guvernul apreciază că, întrucât Legea nr. 15/1990 și Legea nr. 31/1990 sunt anterioare Constituției, Curtea Constituțională nu este competentă a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctele lor de vedere.

În răspunsul transmis de Facultatea de Drept a Universității București se precizează că, neputându-se examina concordanța cu prevederile constituționale a Legii nr. 15/1990 și a Legii nr. 31/1990, urmează să se aibă în vedere numai constituționalitatea art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990. Acest text îndeplinește, pe de o parte, funcția de a determina noua natură juridică, aceea de drept de proprietate, a dreptului de administrare directă al fostelor unități economice de stat, devenite societăți comerciale, iar pe de altă parte, funcția de a stabili că asupra bunurilor pe care le vor dobândi în viitor aceste societăți comerciale vor avea, de asemenea, un drept de proprietate. Cât privește prima funcție, se precizează că art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 este constituțional numai în măsura în care este interpretat în sensul că „societățile comerciale au devenit proprietare ale bunurilor din patrimoniul lor asupra cărora aveau un drept de administrare regulat născut, deci cu privire la care dreptul de proprietate al statului se născuse în mod legal, în concordanță cu cadrul constituțional și legislația în vigoare anterioare anului 1989”.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit în cauză, Legea nr. 15/1990, Legea nr. 31/1990, dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Deși Legea nr. 15/1990 și Legea nr. 31/1990 sunt anterioare Constituției, soluționarea excepției de neconstituționalitate aparține Curții Constituționale, deoarece aceste acte normative sunt în vigoare, urmând a fi aplicate, spre a produce efecte juridice și în prezent, sub imperiul noii legi fundamentale.

Întrucât, în afara art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990, nici art. 35 din Legea nr. 31/1990 și nici alte texte din aceste legi nu au legătură cu prevederile art. 41 din Constituție, pretins încălcate, examinarea excepției de neconstituționalitate

Pentru considerentele arătate, având în vedere dispozițiile Legii nr. 15/1990 și ale Legii nr. 31/1990, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 15/1990 și ale Legii nr. 31/1990, invocată de Societatea Comercială „Predeal” — S.A. în Dosarul nr. 7.573/1993 al Judecătoriei Brașov.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 9 noiembrie 1995.

PRESEDINTE,

prof. univ. dr. Ioan Deleanu

urmează să aibă în vedere numai dispoziția menționată de Legea nr. 15/1990.

Prin deciziile nr. 7/1993 și nr. 8/1993, Curtea Constituțională a statuat că legea, în înțelesul său de act juridic, este supusă regulii *tempus regit actum*, așadar, regimului constituțional din perioada în care a fost adoptată. Contradicția unei legi anterioare Constituției cu prevederile acesteia fiind un aspect al conflictului de legi în timp, are drept consecință abrogarea ei, totală sau parțială, în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție.

Legea posterioară nu poate însă atinge dreptul de proprietate născut sub imperiul legii anterioare, deoarece ar însemna ca legea nouă să fie aplicată retroactiv, ceea ce contravine principiului neretroactivității legii, înscris în art. 15 alin. (2) din Constituție, principiu care se aplică și legii fundamentale.

În cazul la care se referă excepția de neconstituționalitate a art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990, dreptul de proprietate al societăților comerciale născute prin transformarea fostelor unități economice de stat a luat ființă anterior Constituției, în temeiul unei legi adoptate sub alt regim constituțional. În consecință, chiar dacă dreptul de proprietate al societăților comerciale respective ar fi luat naștere în condiții potrivnice actualei Constituții, ceea ce nu este însă cazul, acest drept nu este stins ca efect al intrării în vigoare a acesteia, independent de modificările aduse regimului juridic al proprietății.

Potrivit art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, neconstituționalitatea unei legi se poate constata de către Curtea Constituțională numai cu referire la raporturi juridice stabilite după intrarea în vigoare a Constituției din anul 1991. Această prevedere este, prin ipoteză, aplicabilă și legilor în vigoare adoptate anterior Constituției.

Așa fiind, față de dispoziția art. 150 alin. (1) din Constituție, care stabilește că legile anterioare sunt abrogate în măsura în care contravin dispozițiilor constituționale, art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 limitează efectul abrogator la data intrării în vigoare a Constituției. Este însă o regulă ce nu se poate aplica bunurilor trecute în proprietatea societăților comerciale născute prin transformarea unităților de stat, deoarece, în cazul unor asemenea bunuri, dreptul subiectiv de proprietate al societății comerciale s-a constituit în cadrul unor raporturi juridice stabilite anterior Constituției.

Cât privește cuprinderea, în masa bunurilor ce au devenit obiect al dreptului de proprietate al societăților comerciale respective, a unor bunuri care anterior n-au intrat legal în proprietatea statului, chestiunea de a ști dacă, în considerarea reglementării legale din momentul respectiv, un anume bun a putut deveni proprietatea societății comerciale este de competența instanței judecătorești. Examinând această problemă, instanța va trebui să stabilească dacă, în regimul reglementărilor legale de la data dobândirii bunului, acesta a putut trece în proprietatea statului sau dacă, în lipsa unui titlu legal, o asemenea dobândire a proprietății n-a avut loc niciodată.

Magistrat-asistent,

Leira Soliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE**

**privind aplicabilitatea unor prevederi ale Hotărârii Guvernului nr. 59/1993
privind modul de suportare a cheltuielilor de cazare în unele situații speciale**

Guvernul României hotărăște :

Articol unic. — Prevederile art. 1 alin. 2 din Hotărârea aplicabilitate a fost prelungită prin hotărârile Guvernului Guvernului nr. 59/1993 privind modul de suportare a nr. 633/1994 și nr. 19/1995, se aplică și în exercițiul bugetar al anului 1996. cheltuielilor de cazare în unele situații speciale, a căror

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Viorel Hrebenciuc

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București, 28 decembrie 1995.
Nr. 1.069.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL MUNCII ȘI PROTECȚIEI SOCIALE

ORDIN

privind aprobarea Normelor specifice de securitate a muncii pentru transporturi rutiere

Ministru de stat, ministrul muncii și protecției sociale, numit în baza Decretului nr. 223/1992 pentru numirea Guvernului României,

având în vedere:

- Legea nr. 5/1965 cu privire la protecția muncii, modificată prin Decretul nr. 49/1969;
- Hotărârea Guvernului nr. 448/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Protecției Sociale;
- Avizul Consiliului tehnico-economic al Ministerului Muncii și Protecției Sociale nr. 161 din 9 octombrie 1995,

emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele specifice de securitate a muncii pentru transporturi rutiere.

Art. 2. — Normele prevăzute la art. 1 intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României.

Art. 3. — Începând cu aceeași dată se abrogă normele departamentale de protecție a muncii și orice alte regle-

mentări în acest domeniu care se referă la activitatea de transporturi rutiere.

Art. 4. — Normele specifice de securitate a muncii pentru transporturi rutiere sunt obligatorii pentru toate activitățile cu acest profil și se pun la dispoziția celor interesați prin inspectoratele de stat teritoriale pentru protecția muncii.

p. Ministru de stat,
ministrul muncii și protecției sociale,
Dorel Mustăța,
secretar de stat

București, 24 octombrie 1995.

Nr. 3855

MINISTERUL MUNCII ȘI PROTECȚIEI SOCIALE

ORDIN**privind aprobarea Normelor specifice de securitate a muncii pentru fabricarea lămpilor electrice, a tuburilor cinescop și a corpurilor de iluminat**

Ministru de stat, ministrul muncii și protecției sociale, numit în baza Decretului nr. 223/1992 pentru numirea Guvernului României,

având în vedere:

- Legea nr. 5/1965 cu privire la protecția muncii, modificată prin Decretul nr. 49/1969;
- Hotărârea Guvernului nr. 448/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Protecției Sociale;
- Avizul Consiliului tehnico-economic al Ministerului Muncii și Protecției Sociale nr. 114 din 24 iulie 1995,

emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele specifice de securitate a muncii pentru fabricarea lămpilor electrice, a tuburilor cinescop și a corpurilor de iluminat.

Art. 2. — Normele prevăzute la art. 1 intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României.

Art. 3. — Începând cu aceeași dată se abrogă normele departamentale de protecție a muncii și orice alte reglemen-

tări în acest domeniu, care se referă la fabricarea lămpilor electrice, a tuburilor cinescop și a corpurilor de iluminat.

Art. 4. — Normele specifice de securitate a muncii pentru fabricarea lămpilor electrice, a tuburilor cinescop și a corpurilor de iluminat sunt obligatorii pentru toate activitățile cu acest profil și se pun la dispoziția celor interesați prin inspectoratele de stat teritoriale pentru protecția muncii.

p. Ministru de stat,
ministrul muncii și protecției sociale,
Dorel Mustăța,
secretar de stat

București, 24 octombrie 1995.
Nr. 356.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.